

Oponentský posudek k bakalářské práci:

Působení českých architektů v Užhorodě v letech 1918-1938

Autor práce: **Myhalyna Martin**

Autor zpracovává vysoce zajímavé, potřebné, nepříliš zpracované, přesto atraktivní téma. Vybírá dobu, kdy Podkarpatská Rus tvořila součást Československa a sleduje, jak tento nově vzniklý stát přetvářel město Užhorod, nové hlavní město této oblasti. Vlastním obsahem práce je především činnost architektů. Je dobře, že se zabývá nejen rozvojem urbanistickým (čtvrť „Malé Galago“), jednotlivými stavbami a architekty ale i obecně architektonickým popisem a příležitostně interpretací stylu některých budov. Oceňuji skutečnost, že architektura pro autora není jen „kdo, kdy a kde co postavil“, dějinné okolnosti a kontext, ale i budovy samé, jejich styl, vyznění, prostředí, jaké utvářejí. Takovéto interpretace mohly mít dokonce více místa. Zde se však práci nevyhnuly občasné zbytečné chyby: „Apsida v zadní části je zaklenutá koncho.“ (s 21) Útvar, který uzavírá apsidu, se nazývá koncha, tedy apsida je zaklenuta *konchou*. Jde možná jen o překlep, především je to však zhola zbytečné tvrzení, apsida je zaklenuta konchou, jako je místnost zastropena stropem, jde o truismus.

Autor volí pro svou práci dostatečnou oporu v literatuře, a kde to jde, neváhá zjišťovat informace v pramenech archivních. Autor v mezích svých možností hledá budovy, dohledává jejich architekty, tím přináší skutečně nové poznatky, něco na bakalářskou práci nadstandardního.

Silnou stránkou práce jsou přílohy: druhá Katalog architektů a především první Katalog staveb. Autor upozorňuje, že výčet není zdaleka úplný, přesto je to vysoce přínosný počín.

Pisatel není rodilý mluvčí, práce je však napsaná dobře, čtivě s dobrou jazykovou úrovní. Překlepů a formálních chyb je relativně málo. Ke konci práce jich nicméně přibývá.

Bohužel práce nemá adekvátní závěr. Ten tvoří pouhý jeden odstavec. Je to škoda i proto, že závěr mohl, kromě shrnutí, ohlédnutí a zhodnocení, naznačit další vývoj (je uváděn u některých konkrétních budov, zda stojí, jsou zkomolené rekonstrukcí apod.) Užhorodu, čtvrti „Malé Galago“ a systematicky meziválečné architektury (lišil se např. osud „klasicizujících“ budov od budov „modernističtějších“? Úředních či státních od obytných či soukromých?).

Pokud by autor chtěl v tomto tématu pokračovat, bylo by vysoce zajímavé srovnat vývoj Užhorodu a dalších tamních měst (zmíněno bylo Mukačevo), která jistě nedosahovala v té době důležitosti Užhorodu, a investice do nich nebyly srovnatelné, přesto v nich určitý vývoj nastat musel. Jiné vysoce zajímavé téma by bylo, v souvislosti s dalším osudem zkoumané meziválečné architektury Užhorodu, jaký vliv měla taková architektura na příští architektonický a urbanistický vývoj v Podkarpatsku a šířeji na Ukrajině poté, kdy přestaly být součástí Československa. Existoval takový vliv vůbec? Reflektovali architekti, urbanisté existenci meziválečného Užhorodu?

Přes výhrady považuji práci za zdařilou a navrhuji hodnocení na pomezí dobře a chvalitebně. O výsledku rozhodne obhajoba.

V Praze 12. června 2017

Jiří Tourek, Ph.D.